

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. H. F.**
státní příslušností Libanon
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 54 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-6384-10/ČJ-2020-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále v rozporu s ust. § 124 a 123b zákona o pobytu cizinců a s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Měl za to, že žalovaný nesprávně posoudil, zda je možná aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť se neopřel o dostatek podkladů. Z napadeného rozhodnutí podle něj není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při svém rozhodování řídil. Argumentaci žalovaného považoval za obecnou, v minimální míře zohledňující osobní poměry žalobce, zveličující závažnost jeho jednání. Podotkl, že je oprávněn pobývat na území Maďarska, do července 2019 se prokazoval platným cestovním odkladem, který mu byl následně odcizen, což ohlásil na policii. Řidičský průkaz si bezplatně obstaral přes jinou osobu v Libanonu, tento způsob může být v Libanonu běžným či obecně přijatelným. Nevěděl, že nemůže v rámci schengenského prostoru cestovat bez cestovního dokladu a že maďarský průkaz není dostačující. Obavy žalovaného z toho, že by nerespektoval mu uložené povinnosti, označil za nepodložené spekulace, nadto použité zcela účelovým způsobem. Dle něj se žalovaný snažil *a priori* odůvodnit zajištění žalobce místo toho, aby nejprve shromáždil veškeré potřebné podklady, zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a následně uvážil, zda je možné žalobce zajistit, či zda je možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Dále namítal, že vyjádření žalovaného ohledně získání syrského dokladu je zcestné a urážlivé, není zřejmé, z jakého důvodu je takové hodnocení v napadeném rozhodnutí uvedeno, žalovaný dle něj jednal v rozporu s ust. § 4 odst. 1 správního řádu. Žalobce považoval posouzení za učiněné s účelem vykreslit ho jako osobu, která musí být zajištěna. Podle jeho názoru je prokázání se řidičským průkazem posouzeným jako falzifikát především předmětem trestního řízení, žalovaný může tuto skutečnost pouze konstatovat, musí se zdržet hodnotících soudů týkajících se osoby žalobce a jeho kulturního prostředí, a pokud toho není schopen, lze důvodně pochybovat o jeho nezaujatosti vůči osobě žalobce pro jeho etnický původ. Zásadně nesouhlasil s argumentací správního orgánu ohledně aplikace ust. § 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců. To, že se ubytoval po hotelech, značí, že naopak tito ubytovatelé mají povinnost hlásit ubytované cizince. Posouzení dalších možností zvláštních opatření považoval za příliš obecné, vystavené na vykreslení osoby žalobce jako člověka dětinského, který úmyslně porušuje právní předpisy, ač to jsou pouze zavádějící soudy a spekulace správního orgánu. Rovněž odmítal způsob, jakým žalovaný posoudil jeho osobní poměry. Do protokolu uvedl, že byl v minulosti zraněn střepinami z nevybuchlé bomby, měl problémy s Hizballáhem, hrozí mu trest smrti, jelikož v minulosti spolupracoval se státem Izrael. Tyto skutečnosti žalovaný dle jeho názoru nevzal v potaz, ačkoli žalobce byl v minulosti vystaven traumatickému zážitku a může být opakovaně traumatizován pobytem v zařízení pro zajištění cizinců. V režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, by byl zranitelnou osobou a nesměl by být zajištěn. Skutečnost, že zajištění může mít negativní vliv na vznik či rozvoj psychických poruch, je obecně známá, k čemuž poukázal na publikaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky Doporučení k zajišťování cizinců z roku 2012. Uzavřel, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, resp. s tímto stavem se ve svém rozhodnutí nevypořádal, rozhodnutí tak nemá oporu v podkladech, není ani zřejmé, jakými konkrétními úvahami se správní orgán řídil, napadené rozhodnutí je obecné a nereflexuje jeho individuální postavení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že došlo ke splnění podmínek pro zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že se při svém rozhodování neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně odůvodnil výrok svého rozhodnutí. Uvedl konkrétní okolnosti případu, definoval jednotlivá skutková jednání jednak nasvědčující učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle, kterým je realizace správního vyhoštění, jednak svědčící o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Byl toho názoru, že vycházel ze skutkově zjištěného stavu, na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí se vyjádřil k tomu, proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, prokazoval se padělaným dokladem (dne 7. 1. 2020 byl Obvodním soudem pro Prahu 9 vydán trestní příkaz sp. zn. 21 T 3/2020, kterým byl žalobce za spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 2 let). Podle názoru žalovaného si žalobce musel být vědom, že se nejedná o pravý řidičský průkaz. Nesouhlasil s tím, že by snižoval jeho důstojnost; i za předpokladu, že by byl řidičský průkaz pravý, nemohl by dle mezinárodních dohod o řidičských průkazech řídit na území České republiky motorové vozidlo. Ke skutečnosti, že byl žalobci odcizen cestovní doklad, podotkl, že o vydání nového průkazu nikde nepožádal a svévolně se pohyboval na území států Evropské unie. Neztotožňoval se tedy s tím, že by při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze spekulativního a zavádějícího posouzení jednání žalobce. K nezohlednění osobních poměrů žalobce zdůraznil, že si dle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zda je vycestování cizince možné. Dle tohoto závazného stanoviska je vycestování žalobce do Libanonu možné. Dodal, že žalobce v protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6384-8/ČJ-2020-000022 uvedl, že užívá léky na bolest, jinak se cítí zdravý. Vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.
4. V replice ze dne 10. 2. 2020 žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že byly naplněny podmínky pro jeho zajištění, tvrzení žalovaného podle něj nemají oporu v napadeném rozhodnutí, ve svém vyjádření správní orgán nepředložil žádné konkrétní argumenty na podporu svých tvrzení. Dále namítal, že pokud do protokolu uvedl okolnosti, ze kterých plyne, že se stal obětí útoku Hizballáhu a zemřela mu celá rodina, měl žalovaný na základě těchto skutečností učinit závěry. Dodal, že otázka týkající se zdraví a odpověď na ni může být v tomto případě zavádějící a nemusí reflektovat skutečnou zranitelnost osoby žalobce. Poukázal na problematiku sekundární viktimizace, v průběhu správního řízení by podle jeho názoru měl žalovaný jednat dle zásad činnosti orgánů veřejné správy a těmto jevům předcházet, měly by mu být známy dopady zajištění na psychické zdraví osob, zejména obětí traumatického zážitku. Za nelogické a v rozporu s jazykovým a systematickým výkladem právní úpravy považoval sdělení žalovaného, podle kterého *de facto* zajistí každého cizince, u kterého si udělá závěr, že je naplněna skutková podstata podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, budou-li významné okolnosti, které by zajištění vyloučily. Dle žalobce správní orgán převrací naplnění podmínek zajištění, tedy postupné zkoumání uvedených podmínek, a to včetně správního uvážení, zda policie svého oprávnění využije. Měl za to, že k posuzování poměru zájmu státu na ukončení nežádoucího pobytu cizince je vždy třeba přistupovat na základě řádně zjištěného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

skutkového stavu a v každém jednotlivém případě posuzovat, zda opravdu tento zájem státu v konkrétním případě převáží nad tak intenzivním zásahem do základního lidského práva, jako je omezení osobní svobody. V jeho případě musely být zváženy též možné dopady na jeho psychické zdraví.

5. Žalovaný ve svém vyjádření k replice žalobce ze dne 12. 2. 2020 odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 6. 2. 2020. K námitce žalobce ohledně zranitelnosti jeho osoby poznamenal, že nelze považovat za relevantní tvrzení, že se stal obětí útoku Hizballáhu a že mu zemřela celá rodina. Poukázal na to, že v protokolu o výslechu ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6384-8/ČJ-2020-000022 sám žalobce uvedl, že užívá léky na bolest, jinak se cítí zdravý, že má v Libanonu dům a jeho sourozenci jsou „*tak nějak v pohodě*“. O úmrtí celé rodiny se nezmínil, nesdělil žalovanému žádné další zdravotní potíže, byť na ně byl přímo dotazován.
6. Na toto vyjádření reagoval žalobce triplikou ze dne 13. 2. 2020, ve které upozornil na limity protokolace tlumočené výpovědi. Tato podle něj nepředstavuje jeho kompletní příběh. Při své výpovědi odpovídal na dotazy správního orgánu, který má povinnost zjistit rozhodné skutečnosti. Odkázal na obsah protokolu o výslechu, ze kterého plyne, že byl zraněn a v důsledku toho trpí bolestmi a že na otázku týkající se překážek vycestování odpovídal zmateně, neboť nejprve uvedl, že žádnou překážku nemá, poté však konstatoval, že by ho hned po přistání v Libanonu zatkli pro spolupráci s Izraelem. Zdůraznil, že žalovaný je ve vrchnostenském postavení, proto by měl postupovat přiměřeně ve vztahu ke sděleným skutečnostem. Po žalobci nelze požadovat, aby sám do protokolu jednoznačně uvedl, že se považuje za zranitelnou osobu, příp. jakými zdravotními problémy trpí, pokud tyto nebyly již dříve diagnostikovány (zejména pokud jde o psychické problémy).
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrl nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 5. 1. 2020 policejní hlídka kontrolovala vozidlo Nissan Almera, které řídil žalobce. Ten se prokázal maďarským dokladem, který ho však neopravňoval k vycestování z Maďarska. Dále předložil řidičský průkaz vydaný v Sýrii, který mu neumožňoval řídit vozidlo na území České republiky. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobce je veden jako nežádoucí osoba, a to ode dne 15. 11. 2019 do dne 15. 11. 2020 z důvodu, že nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce byl zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dále bylo shledáno, že předložený řidičský průkaz je padělaný. Oznámením ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6384-6/ČJ-2020-000022-ZSV bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Při svém výslechu dne 5. 1. 2020 (protokol č. j. KRPA-6384-8/ČJ-2020-000022-ZSV) žalobce sdělil, že cestovní doklad mu byl ukraden v červenci 2019 ve Vídni, nahlásil to na místní policii, potvrzení má v Budapešti. V České republice byl poprvé

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v roce 2017, naposledy přicestoval na konci prosince 2019, v Libanonu byl posledně před deseti lety. Přijel na maďarský doklad jako turista za účelem hraní v kasinech. Dne 6. 1. 2019 chtěl dojít na ambasádu vyřídit nový cestovní pas a dne 7. 1. 2019 (pozn. soudu- patrně má být správně uveden rok 2020) chtěl odcestovat domů. Na území Maďarska mu byl povolen pobyt z důvodu léčby, jelikož v Libanonu byl zraněn střepinami z vybuchlé bomby, měl problémy s Hizballáhem. Již si byl vědom toho, že musí mít cestovní doklad, aby mohl cestovat. Nevěděl však, že je tu nežádoucí. Řidičský průkaz mu zařídil jeden Arab, doklad mu pak přišel poštou do Maďarska. Jen uvedl své nacionále, za vydání řidičského průkazu nic neplatil. Vozidlo koupil někde na severu Čech před třemi měsíci za 13 000 Kč. V České republice nepracuje ani zde nepracoval. Peníze má od své rodiny. Bydlí různě po hotelech, neví, že se musí přihlásit k pobytu. Je svobodný a bezdětný. V Libanonu má dům, v České republice žádný majetek nevlastní, nemá zde žádné aktivity ani vazby, nemá zdravotní pojištění. Peníze na pobyt i vycestování má, zavolá a do několika minut bude mít dost peněz. Na složení finanční záruky finanční prostředky nemá, není zde nikdo, kdo by za něj mohl zaplatit. V České republice nemá vůči žádné osobě vyživovací povinnost, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, nikoho zde nemá. V Libanonu má sourozence, v Maďarsku jen známé. Má se kam vrátit, odcestoval by do Maďarska. Pravidelně užívá léky na bolest, kterou má po zranění při výbuchu miny. V Libanonu by ho hned při přistání zatkli, hrozí mu tam trest smrti z důvodu, že spolupracoval s Izraelem.

10. Ve správním spisu se nachází též odborné vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6494-1/ČJ-2020-000021 se závěrem, že řidičský průkaz č. 735648 předložený žalobcem je padělkem. Dále si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince, ve stanovisku ze dne 6. 1. 2020 bylo konstatováno, že vycestování žalobce do Libanonu je možné. Podkladem pro jeho vypracování byla informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 11. 2019 „Libanon – Politická situace, Hizballáh, sunnitský extrémismus, bezpečnostní situace.“ Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-6384-10/ČJ-2020-000022-ZSV byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
13. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

14. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
15. Městský soud v Praze předně uvádí, že výčet nejrozumnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (ust. § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 správního řádu, ust. § 124, § 123b zákona o pobytu cizinců, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
16. Zdejší soud dále uvádí, že bylo prokázáno, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně, prokázal se pouze maďarským dokladem, který ho neopravňoval k pobytu v České republice. Cestovní doklad neměl, dle jeho slov mu byl odcizen v červenci 2019 ve Vídni. Dále předložil syrský řidičský průkaz, který mu dle mezinárodních dohod o řidičských průkazech neumožňoval řídit motorové vozidlo na území České republiky a který se navíc ukázal jako padělaný (odborné vyjádření ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6494-1/ČJ-2020-000021). Žalobce si měl a mohl být vědom toho, že ho maďarský doklad opravňuje pouze k pobytu na území Maďarska, nadto za situace, kdy žalobce nemá ani cestovní doklad. Okolnosti opatření si řidičského průkazu (žalobce při svém výsledku dne 5. 1. 2020 uvedl: „Řidičský průkaz mi zařídil jeden Arab v Libanonu, který mi pak přišel poštou do Maďarska. Jen jsem mu uvedl svoje národné. Za vydání ŘP jsem nic neplatil.“) též svědčí o tom, že si žalobce měl a mohl být vědom toho, že se nejedná o pravý doklad (pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle ust. § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, byl kontaktován státní zástupce pro Prahu 9, který dal souhlas se zadržením žalobce). Dále žalobce měl a mohl zjistit, zda ho syrský řidičský průkaz opravňuje k řízení vozidla na území České republiky. Je také nepochybné, že s žalobcem bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců (oznámení ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6384-6/ČJ-2020-000022-ZSV).
17. Soud poukazuje na to, že podle ust. § 124 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců *v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.* K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019 č. j. 1 Azs 151/2018-28, ve kterém se uvádí: „Jakkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (blíže viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 - 150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.“ V tomto případě žalovaný provedl výslech žalobce, opatřil si závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince, přičemž podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 1. 2020 je vycestování žalobce do Libanonu možné. Ve věci bylo též vypracováno odborné vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6494-1/ČJ-2020-000021, podle kterého se v případě řidičského průkazu č. 735648 vydaného na jméno žalobce jedná o celkový padělek. Prostřednictvím Policejního prezidia ČR, odboru mezinárodní policejní spolupráce bylo též zjišťováno, zda žalobce pobývá na území Maďarska oprávněně, jaký je druh jeho pobytu a zda ho opravňuje k vycestování (žádost o zjištění informace k pobytu ze dne 5. 1. 2020 č. j. KRPA-6343-8/ČJ-2020-000020). Cestou Interpolu Budapešť přišla odpověď (písemnost ze dne 5. 1. 2020 č. j. PPR-2378/MPS-2020-CZ-772416/2017-VHA), ve které se uvádí: „Dle našich příslušných orgánů výše jmenovaný nemá oprávnění k cestování do zahraničí bez cestovního dokladu. Byl žadatelem o azyl, ale v roce 2017 úřady žádost zrušili. V současnosti je oprávněn k pobytu v Maďarsku.“

18. Žalovaný tedy shromáždil dostatek podkladů, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda by správní vyhoštění žalobce bylo možné. Na str. 8 napadeného rozhodnutí konstatoval: „Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 05. 01. 2020. Cizinec uvedl překážku ve vycestování, kdy správnímu orgánu sdělil, že v domovské vlasti mu hrozí poprava a to od hnutí Hisbalah, za to, že spolupracoval se státem Izrael. Správní orgán si vyžádal v reakci na shora uvedené, na základě ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb., závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, zda vycestování cizince je možné, kdy dne 06. 01. 2019 (pozn. soudu – správně má být uveden rok 2020) obdržel závazné stanovisko ev. č. ZS50974, podle kterého nebyl shledán důvod znemožňující vycestování cizince do země jeho státního občanství podle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a jeho vycestování je možné. Správní orgán je přesvědčen, že vycestování cizince je tedy možné, i přes cizincovo tvrzení o tom, že mu v domovské vlasti hrozí poprava. V případě realizace do země jeho posledního pobytu je realizace možná, jelikož se jedná o zemi v schengenském prostoru (Maďarsko), která je zavázána dodržováním právních norem a tudíž se jedná o bezpečnou zemi. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, doposud nebyly zjištěny.“
19. Soud je tak toho názoru, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy, shromáždil potřebné podklady pro to, aby si učinil úsudek, zda by správní vyhoštění žalobce bylo možné, a svůj závěr řádně odůvodnil. Soud má za to, že s ohledem na výše popsané protiprávní jednání žalobce je rozhodnutí o jeho zajištění namístě. Žalobce pobýval v České republice, aniž by k tomu měl potřebné povolení, neměl ani cestovní pas, prokazoval se padělaným syrským řidičským průkazem, který by ho navíc neopravňoval k řízení vozidla na území České republiky, ani kdyby byl pravý. Dle názoru soudu bylo za této situace riziko, že by žalobce nerespektoval uložené povinnosti a nadále by neoprávněně setrval na území České republiky, vysoké.
20. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil, zda je možné aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování. K možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje Městský soud v Praze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 7 Azs 199/2019-30: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je tedy vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá zvláštní opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené zvláštní opatření splní svůj účel. Správní orgán musí zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, bod 41). Uvedenou úvahu musí správní orgán nejen učinit, ale také ji promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“*

21. Zdejší soud konstatuje, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit.
22. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „*K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu protiprávního jednání cizince, kdy užíval dlouhodobě padělaný řidičský průkaz jako svůj a pravý a dále ho i předložil při silniční kontrole policejní hlídce s úmyslem získat výhod řidiče s platným oprávněním k řízení motorových vozidel a tím úmyslně chtěl kontrolní orgány uvést v omyl. Tento závěr je podložen porušením ustanovení § 348 odst. 1 trestního zákoníku (...)* Dále cizinec uvedl, že v ČR nemá hlášený žádný pobyt a pobývá po různých hotelech na území ČR. Správní orgán nemůže dopustit, aby se na území České republiky svévolně pohybovaly osoby, které by v případě úkrytu správní orgán nemohl dohledat. Správnímu orgánu nezbyla tedy jiná možnost nežli přistoupit k zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizince, a to vzhledem k jeho jednání.“ Žalovaný se dále zabýval jednotlivými zvláštními opatřeními za účelem vycestování (str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí) a možností je v případě žalobce uložit, přičemž neshledal, že by uložení těchto opatření bylo účelné, a to zejména s ohledem na předešlé protiprávní jednání žalobce, pro které lze mít důvodné obavy, že by žalobce své povinnosti nerespektoval ani v budoucnu. Ke zvláštnímu opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců podotkl, že žalobce nemá v současné době na území České republiky žádný povolený pobyt, neuvedl žádnou adresu svého pobytu, pobýval v různých hotelech, v České republice nemá žádný majetek. Vzhledem k uvedenému měl žalovaný za to, že by se žalobce mohl správnímu orgánu vyhýbat, neboť ví o tom, že se na území nachází nelegálně a že porušil české právní předpisy; k ubytování ho nic neváže, nikde není evidován. Lze tak mít obavy, že by dané opatření neplnil. Pokud jde o složení finanční záruky, žalobce při svém výsledku sdělil, že nemá dostatečnou finanční hotovost, na složení finanční záruky za žalobce nemá prostředky ani žádná jiná osoba žijící v České republice. Opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak nemohlo být uloženo. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce na území pobýval bez oprávnění k pobytu, bez cestovního dokladu, s padělaným řidičským průkazem, nectil tedy právní předpisy České republiky. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že žalobce nemá žádné oficiální ubytování na území České republiky, po propuštění ze zajištění by se tedy mohl stát pro správní orgán nezastižitelným a nebylo by možné provést pobytovou kontrolu. K uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak žalovaný nepřistoupil.

23. Ve shodě s žalovaným má zdejší soud za to, že s ohledem na zjištěné skutečnosti nejsou dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování bylo v daném případě účelné. Existuje zde totiž riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Odůvodnění žalovaného považuje soud za řádné, dostatečně individualizované, zohledňující situaci žalobce. Námitce žalobce, že žalovaný otázku aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesprávně posoudil, tak soud nepřisvědčil.
24. K argumentaci žalobce vztahující se k hodnocení jeho jednání, které učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, uvádí Městský soud v Praze následující. Jak již bylo uvedeno, žalobce prokazatelně pobýval na území České republiky neoprávněně, neměl cestovní doklad a prokazoval se padělaným řidičským způsobem. Skutečnost, že byl žalobce oprávněn pobývat na území Maďarska, mu neumožňovala přicestovat do České republiky a zdržovat se zde. Žalobce si měl zjistit podmínky, za jakých může v rámci schengenského prostoru cestovat, avšak zjevně tak neučinil. Dále je třeba připomenout, že žalobci byl odcizen cestovní pas dle jeho tvrzení v červenci 2019, v době rozhodování o zajištění od této události uplynulo již téměř půl roku, přesto si žalobce nový doklad neopatřil a pohyboval se v různých zemích schengenského prostoru. Ohledně způsobu obstarání si řidičského průkazu je třeba mít za to, že takový způsob není běžný a žalobce si musel být vědom, že by se nemuselo jednat o pravý doklad. Nadto soud připomíná, že syrský řidičský průkaz neopravňuje k řízení vozidla na území České republiky. Je zjevné, že přístup žalobce byl laxní, žalobce neměl žádnou snahu opatřit si potřebné informace za účelem dodržování právních předpisů České republiky. Pokud jde o poznámku žalobce, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ubytovatelé mají povinnost hlásit ubytované cizince, soud uvádí, že tato skutečnost nevyvrací závěry žalovaného, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu svého pobytu, nemá zde žádný majetek, k místu ubytování ho nic neváže, a je zde tedy riziko, že by se mohl správnímu orgánu vyhýbat a mohl by se pro něj stát nedostižitelným. Hodnocení jednání žalobce učiněné žalovaným tak zdejší soud považuje za správné, dostatečně individualizované, odpovídající dostatečně zjištěnému skutkovému stavu a plně přezkoumatelné. Soud zároveň nemá za to, že by z něj byla patrná jakákoli zaujatost správního orgánu vůči osobě žalobce, např. pro jeho etnický původ.

25. Pokud jde o námitky týkající se zranění střepinami z vybuchlé bomby, problémů s Hizballáhem a hrozby trestu smrti kvůli tomu, že žalobce v minulosti spolupracoval s Izraelem, Městský soud v Praze opakuje, že si žalovaný obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování cizince. Ve stanovisku ze dne 6. 1. 2020 bylo konstatováno, že vycestování žalobce do Libanonu je možné. Žalovaný se dané otázce dostatečně věnoval na str. 8 napadeného rozhodnutí. Soud dále podotýká, že v řízení o zajištění je správní orgán povinen předběžně posoudit, zda by vyhoštění cizince bylo možné, konečné řešení takové otázky je však záležitostí řízení o správním vyhoštění. Zajištění má zabezpečit, aby případné vyhoštění cizince mohlo být realizováno a nemohlo být zmařeno (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019 č. j. 1 Azs 151/2018-28). Soud je toho názoru, že žalovaný této své povinnosti dostál, v řízení o zajištění si učinil předběžný úsudek o tom, zda existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění.
26. K tvrzením žalobce ohledně možnosti zhoršení jeho psychického stavu soud uvádí, že při svém výslechu dne 5. 1. 2020 žalobce uvedl, že užívá léky proti bolesti, kterou má v důsledku zranění při výbuchu miny, jinak se cítil zdravý. Na žádné obtíže si nestěžoval. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný dostatečně dotazoval žalobce na jeho zdravotní stav, přičemž žalobce nesdělil žádné jiné zdravotní problémy než bolest, kterou má v důsledku zranění při výbuchu miny. Při svém výslechu dne 5. 1. 2020 žalobce neuvedl, že by mu v Libanonu zemřela rodina (naopak prohlásil, že v Libanonu žijí jeho sourozenci), to žalobce bez dalších podrobností konstatoval až později, v době, kdy již bylo napadené rozhodnutí vydáno. Z výpovědi žalobce tak nevyplynuly skutečnosti, které by vedly k závěru, že žalobce je zranitelnou osobou. Dle soudu se žalovaný vyjádřil také ke skutečnostem, které žalobce uvedl v souvislosti s nebezpečím v případě návratu do země svého původu (viz výše). Soud tak i tuto námitku považuje za nedůvodnou.
27. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně odůvodnil, proč došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a z jakých důvodů nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zabýval se individuální situací žalobce, posoudil konkrétní okolnosti případu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné, přezkoumatelné a splňuje požadavky na něj kladené platnou právní úpravou.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.